

Abstract

Piracy, maritime violence and the state: A history of the present

The international community is in disarray: Somali pirates are terrorizing international seafarers, holding crews to ransom and prompting a military response. Yet, piracy and maritime violence are concepts of considerable historical specificity contributing to a deeper understanding of the power–knowledge relationships realized through piracy and anti-piracy. The application of Foucauldian genealogy is required to detect and identify the discontinuities and struggles inherent in the making of history. With its point of departure in the case of Sir Francis Drake, the paper traces the pirate, the privateer and the Royal Navy in the case of Britain, exploring their discursive conflicts and overlaps with the state and each other. It is demonstrated that piracy and anti-piracy responses are largely conditioned by the contemporary modes of government, illustrating three major discontinuities that condition four distinguishable configurations of the space of maritime violence.

Key words: **piracy | naval history | genealogy | Foucault | governmentality**

Sammendrag

Det internationale samfund plages af somaliske pirater, der terroriserer international skibsfart, kræver løsesummer og fremprovokerer militære modsvar. Men pirateri og maritim vold er historiske koncepter, der besidder en betydelig specificitet, og ved en fremstilling af denne specificitet opnås større forståelse af de forhold mellem viden og magt, der realiseres gennem pirateri og anti-pirateri. Det kræver en foucauldiansk genealogi at opspore og identificere de diskontinuiteter, der er indlejret i historiens udfoldelse. Med udgangspunkt i søfareren Sir Francis Drake som case efterspores piraten, kaperen og flåden i England, samt deres indbyrdes konflikter og grænseflader med staten. Med henvisning til fire adskilte konfigurationer af den maritime volds rum, der forudsættes af tre markante historiske brud demonstrerer artiklen, at pirateri og anti-pirateri i høj grad betinges af samtidige regeringsprincipper.

Nøgleord: **pirateri | flådehistorie | genealogi | Foucault | guvernementaltitet**

Stat, pirater og maritim vold: En historik om nutiden

BO TANDRUP CHRISTENSEN

B.Sc., vinner av Ordningprisen, Handelshøjskolen i København
bochogab@student.cbs.dk

Verdens søfarende nationer har indtil nu reageret mod somaliske pirater ved fælles militær indgriben. Af bevæggrunde for indsatsen nævnes både søfartsfrihed, kommercielle søfartsinteresser og sågar nødhjælp til Somalias betrængte befolkning. I Storbritannien mærkes ligeledes den genopstandne trussel mod søfarende (Department for Transport 2011), der konceptualiseres som en trussel mod den britiske økonomi og sikkerhed som sådan (HC Foreign Affairs Committee 2012; Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs 2012). Interesseorganisationen *The Chamber of Shipping* skrev i 2011:

The international threat to innocent merchant ships and their crews from 'piracy' has long been a key concern of the Chamber ... the rise in Somali piracy and the hijacking of major international trading merchant ships has represented an unprecedented development and escalation of the piracy threat (HC Foreign Affairs Committee 2011: 1).

Trods den pludselige genkomst er pirateriets historie ikke sammenfaldende med en gruppe somalieres voldelige foretagender. Piratens herkomst, uanset sammenligneligheden af mål og midler, kan spores tilbage i tiden, og ved en afdækning af dens historiske meningsskabelse kommer visse aspekter og egenskaber frem i lyset, der siden er blevet udskiftet eller overtaget af uoverensstemmende forestillinger om pirateriets kriminalitet og funktion. Denne artikel følger den engelske erfaring med pirateri fra det 16. århundrede til nutidens Somalia, og søger derved at fremdrage de nuværende forholdsreglers historiske specificitet.

En passende teoretisk ramme for denne type undersøgelse er en, der muliggør og understøtter dekonstruktion og revurdering af gældende sandheder om pirateri og det maritime rum; dermed bliver det synligt, hvorfra diskurser udspringer og hvormed stridigheder udkæmpes i hæv-

delsen af magtfulder. Til dette formål anvendes Foucaults genealogi, fordi den tillader en historisk funderet analyse af de komplekse udviklingsforløb, relationer og skiftende magt-vidensforhold, der omfattes af suverænitets eller statens konceptualisering og realisering af pirateri. Gennem denne proces udredes de slørende genfortolkninger og omorganiseringer af begivenheder og udsagn, og moderne modsvar til pirateri kan revideres. I lighed med Owen (1995) argumenterer jeg for, at udlægningen af magtstridigheder gennem en nutidens historik har en kritisk-eksemplarisk værdi, fordi den udstiller problematiske begrebsdannelse, der ellers kan tages for givet.

På trods af en betydelig interesse for somalisk pirateri i litteraturen (se f.eks. Rothe & Collins 2011; Ibrahim 2010; Kraska 2010; Pham 2010; Samatar et al. 2010; Kraska og Wilson 2009; Treves 2009; Luft & Korin 2004), og på trods af, at der ofte gives henvisninger til tidligere tiders opfattelser af pirater og kaperere, er der ikke blevet udført en dybdegående historisk-diskursiv undersøgelse i feltet, der sammenfatter flådens, piratens og kaperens historik. Dette bidrag adskiller sig desuden ved, at både traditionelt juridiske og sikkerhedspolitiske problemstillinger undersøges ligeligt, hvorved emnet belyses fra flere faglige vinkler samtidigt. Hvad angår anvendeligheden af Foucaults metoder og i særdeleshed genealogi i international politik, bemærker Vucetic (2011), at studier, der benytter sig af disse redskaber, florerer (se f.eks. Grayson 2012; Dillon & Lobo-Guerrero 2008; Reid 2005; Dillon & Reid 2001; Lippert 1999; Hansen 1996; Milliken & Sylvan 1996; Doty 1993; Ashley & Walker 1990a, 1990b; Keeley 1990). Der er således præcedens for brugen af Foucaults metoder i dette vidensfelt, og de analysestrategier og koncepter, der finder anvendelse i denne artikel, diskuteres i den øvrige litteratur.

De første to sektioner udfolder artiklens teoretiske baggrund og skitserer den metodiske tilgang. Sir Francis Drake udgør som politisk entitet en ejendommelig, men uklar sammenblanding af privat virksomhedsdrift, flådekrigsførelse og pirateri. Analysen heraf dykker ned i den historiske kontekst og demonstrerer, at sandheden om pirateri er underordnet en logik om statens berigelse. Det analytiske blik bevæger sig dernæst til det 17. århundrede, hvori den gradvise fremkomst af *hostis humani generis*, den generiske term for piraten, belyses, samt piratens dehumanisering og dens anstrengte spejlbillede, der forefindes i kaperen. Med piraten således fuldkomment og uforsonligt fordrevet fra statsræsonen fokuserer den følgende sektion på udviklingen af Royal Navy (herefter primært *flåden*), der ikke kun medfører den fysiske udryddelse af piraten, men også en fortrængning af kapereri og dennes begyndende ukurantitet. Med udgangspunkt i dette brede historiske perspektiv tages endelig somalisk pirateri op til fornyet behandling, og indsigten fra opløsningen af piratens, flådens og kaperens triumvirat sammenstilles med den moderne handelsflåde, der

bevæbner sig selv. Det demonstreres, at den overordnede guvernementali- tet (en sammensmeltning af regeringen og statsræsonen) dominerer i fastlæggelsen af behørig antipiratstrategier.

Biomagt og det neoliberale

Idet artiklen tilsigter en udvidet forståelse af forandringer i regeringsprin- cipper, knytter den an til Foucaults *biomagt* og i særdeleshed de måder, hvorpå diskurs kan udøve magt over kroppe. Ved biomagt forstås en erstatning for suverænenes trussel om henrettelse, og dens tilsynkomst er karakteriseret af «an explosion of numerous and diverse techniques for achieving the subjugation of bodies and the control of populations» (Fou- cault 1978: 140). Formålet med denne regeringsstrategi er at styre befolk- ningen som biologisk artsgruppe og dermed maksimere forekomsten af liv givet visse videnskabeligt etablerede risici for epidemi og knaphed. Den stifter en statistisk videnskab, der fastslår acceptable gennemsnit såvel som forebyggende mekanismer mod det uventede (Foucault 2008). Fra den klassiske periode begynder kroppen i stigende grad at blive forstået som genstand og mål for magtudøvelse gennem udviklingen af en onto- logi om kroppen som maskine koblet med styringsteknikker, der garante- rer maksimal effektivitet og lydighed. Rodfæstet i disse tilgange er idealet om den føjelige krop, der kan forbedres ved hjælp af *dressur* (Foucault 1995). Med Burchells ord (1993) var Foucaults tilgang i *Overvågning og straf*, at han understregede «the subjectification of individuals through their subjection to techniques of power/domination» (Burchell 1993: 268). Disciplin og dominans er således blot den ene praktiske del af en styrings- og subjektiveringsproces. Den anden dimension, der især disku- teres i Foucaults senere værker, er selvets teknikker (den selvstændige eller kooperative gennemførelse af en selvtransformation, der medfører en bestemt tilstand), som er en ganske anden form for subjektivering. Disse teknologier kan ikke reduceres til hinanden, ej heller kan de antages at harmonere; selv hvis én forudsætter den andens eksistens, kan de, i tråd med Foucaults opfattelse af magt, være i modstrid med hinanden (se f.eks. Sawickis overblik i Olssen 1999).

Sammenkædningen af selvets og dominerings teknikker forudsætter benyttelsen af det foucauldianske koncept *guvernementali- tet*, en sammen- smeltning af regering og statsræson. I *Biopolitikens fødsel* (2009) udfol- dede Foucault liberalismens særegne *raison d'état*, der er kendetegnet ved, at regering i ethvert omfang nødvendigvis er for meget regering, ikke i den betydning, at dens ideelle realitet er hinsides den selv, men snarere som en kritik af nuværende og tidligere former for regeringskunst. Den liberale regeringskunst benyttede sig af lovgivning i reguleringsøjemed snarere

end herskerens visdom; det gjorde den, fordi loven udelukker visse individuelle og exceptionelle forholdsregler, og fordi parlamentet i denne henseende er efficient. I Burchells (1993) gennemgang udlægges det således, at regeringen efter den tidlige liberalismes principper skal tilrettelægges efter frihandel og den *naturlige* privatinteresse, da det muliggør markedets virke i henhold til dets natur. I den neoliberale tankegang er guvernementalitetens princip derimod en kunstigt produceret tilbøjelighed til konkurrence-lyst og driftighed. Heri ser vi, at vellykket regeringsudøvelse afhænger af subjektivering af netop de handlingsmønstre, der er i overensstemmelse med den fremherskende guvernementalitetens rationalitet. Ifølge Shamir (2008) medfører den neoliberalt-epistemologiske forestillingsverden, at marked og samfund synker sammen, idet neoliberalismens principper generaliseres til socialsfæren. Blandt konsekvenserne er et skift i autoritetens realisering fra lovens tvangsmagt til individets selvregulering. En anden konsekvens, der kan udledes heraf, er ansvarliggørelse (*responsibilization*); Lemke illustrerer: «The key feature of the neo-liberal rationality is the congruence it endeavors to achieve between a responsible and moral individual and an economic-rational actor» (Lemke 2001: 201).

Omskrivningen af nutiden

Tamboukou (2008) fremsætter følgende opsummering af den genealogiske metode:

In the genealogical literature, the starting point of a genealogy is the construction of the *dispositif*, a grid of intelligibility wherein power relations, knowledges, discourses and practices cross each other and make connections (Tamboukou 2008: 109).

Denne analyse af dispositiver er en slags kartografi af sameksistensen af diskursive og ikke-diskursive entiteter i et historisk forløb (dette var blandt andet fremgangsmåden i Foucaults *Overvågning og straf* 1992). Deleuzes (1992) oversigt over dispositivets dimensioner er nyttig, idet den samtidig synliggør andre komponenter i Foucaults teoretiske ramme, der kan tjene som analytiske fikspunkter. Fra hans perspektiv findes der fire forgreninger i et sådant socialt apparat: synlighedskurver (dvs. intelligibilitet), ytringskurver, kraftlinjer (eller magtlinjer) og endelig i visse tilfælde subjektiveringlinjer. Der er to konsekvenser af denne konceptualisering: at undersøgelsen ikke kan skabe universalbegreber, idet de er selve genstanden for undersøgelsen, og at et analytisk blik for mutationer eller nye udviklinger af regimer berettiges (ibid.). Modstanden mod en søgen efter tingenes oprindelse eller ophav er således kendetegnende for Foucaults nietzscheanske indflydelse.

Denne genealogiske stræben må nødvendigvis forkorte, afkorte og mindske begivenhedernes vidner og stemmer og materialernes totalitet til bearbejdelige repræsentationsformer. Det, der er på spil, er «præsens-tisme» (*presentism*), eller omskrivningen af historien i forhold til nutiden (Dean 1994). Konkret betyder det, at antagelsen af entydige eller faste begrebsdefinitioner (pirat, kaper osv.) ville være inkonsistent med den diskursive tilgang, der er beskrevet ovenfor. Det er artiklens udtrykkelige formål at stille spørgsmålstejn ved sandfærdigheden og meningsformidlingen i disse begreber, og ikke mindst kritisk at vurdere de magtpositioner og magtmekanismer, der gennem deres brug etableres eller ændres. Selektionen af historiske materialer i nærværende artikel udgør dermed ikke så meget en 'stikprøve' som et subjektivt, eksemplarisk udvalg, der potentielt kan afsløre visse sammenhænge og brud og samtidig klarlægge andre vinkler og emner, der siden bør undersøges.

De primære afgrænsninger er geografiske og temporale: udgangspunktet er engelsk historie og engelske suveræners og staters erfaringer med pirater. Dette er ikke for at antyde, at det internationale kan reduceres til det engelske, men er benyttet som en grænse for undersøgelsen og et værn mod utilbørlig udstrækning af de foucauldianske koncepter. Denne artikels bidrag vil således ikke være at generalisere sine resultater over andre lande, der plages af pirater, idet den dermed ville lade hånt om sin egen historiske specificitet; det er snarere formålet at illustrere muligheden for at skrive en historik om nutidige konflikter, der omfatter mere end én stat. Perioden, der granskes, har sit begyndelsepunkt i Sir Francis Drake i det 16. århundrede, og dets endepunkt er nutiden. Eftersom dette er en umådelig tidsperiode, er to primære vinkler blevet udvalgt som genealogiens ledetråde: for det første udviklingen i flåden, herunder ændringer i krigsførelse og forholdet mellem suverænen og dennes økonomisk-militære undersåtter; for det andet en juridisk-diskursiv historik om piraten og dens funktion og plads inden eller uden for staten.

Arven efter Drake: et maritimt triumvirat

Dette afsnits formål er at redegøre for og analysere det tilsyneladende paradoksale forhold mellem Francis Drake, en søfarer i det 16. århundrede, og den engelske stat og suveræn. Ved gennemgang af kilder til både hans sameksistens og samarbejde med suverænen i krigs- og fredstid skitseres og belyses de emner, der er genstand for yderligere undersøgelse. Således bliver det klart, at tredelingen pirateri, kaperi og flåde, som forenes i Drake, er den analytiske konstruktion, der kan oplyse mønstre og brud i synlighed, ytring og magt.

Drake, fra Tavistock nær Plymouth, var en engelsk søfarer fra en velrenommeret familie. I en række sørejser fra ca. 1560–70 plyndrede han og fætterten Hawkins spanske skibe og udnyttede den lukrative slavehandel (Kelsey u.d.). Trods mislykkede togter tidligt i 1570'erne kunne Drake vende tilbage til Plymouth med betydelige summer. Dronning Elizabeth I befalede ham at holde sig fra disse foretagender indtil 1577; da stævnedes han, med Dronningens uofficielle velsignelse, ud igen for at forsøge en jordomsejling samt plyndring af spanske skibe. Og således gik det til, at Drake, «notwithstanding he was hindred for some years partly by secret envy at home, and partly by publicke service for his Prince and Country abroad» (Fletcher 1652), skaffede fem skibe og stod til søs igen. Det viste sig undervejs, at Drakes ven og investor, Thomas Doughty, have bedraget ham; ifølge historikeren Corbett (1917: 211–12) havde Doughty tilsyneladende indrømmet at have lækket jordomsejlingens sande formål til skatmesteren Burghley, hvis politik var ikke yderligere at forværre forholdet til Spanien. Doughty blev stillet for retten, dømt til døden og henrettet.

Ifølge Corbett er denne histories sandfærdighed mestendels irrelevant, idet den i høj grad tydeliggør, at *realpolitik* ligger til grund for konflikten. Drakes mission hemmeligholdes strengt, dels fordi dens reelle formål for kongehuset er plyndring af spanierne, og dels fordi kongehuset ikke kan tage ansvar for sådanne hensigter. Der er talrige dramatiske gengivelser af disputten med Doughty: *The Lives of Illustrious British Seamen* fra 1764 beskylder uden tøven Doughty for et komplot, der havde til hensigt at myrde Drake fra rejsens begyndelse, og ligeledes i Clarks *The Life and Death of Sir Francis Drake* (1671). I Cross' skuespil *Sir Francis Drake, and Iron-Arm* forsøger Doughty at myrde Drake to gange og bliver i disse senere bearbejdelser af historien til en intrigant slyngel. Fra Magellans gamle vinterlejr (nu Puerto St. Julián) enten krydsede Drake Magellans trædet eller sejlede rundt om, og derfra sejlede han nordpå. Mange måtte lade livet, og adskillige skibe forsvandt, således at kun Drakes eget skib, nu omdøbt til *The Golden Hind*, kunne sejle syd om Kap det Gode Håb og vende tilbage til England med utrolige rigdomme.

Det skorter på oplysninger om Drakes tilbagevenden til England; hans person udgør en temmelig delikat situation for Dronningen, hvis diplomatiske forhold til spanierne allerede var anstrengt. For at undgå spaniernes opmærksomhed gennemførtes Drakes hjemkomst i højere grad hemmeligt end bombastisk, som en folkehelts (Kelsey; Corbett 1917). Derfor er den præcise dato uvis,¹ men statsdokumenter afslører registrering og

1. *Lives of Illustrious British Seamen* (1764) fastlægger datoen til 3. november 1580; R.B. (1777) foreslår 16. september, og Clark (1671) såvel som Bigges (1683) fremsætter 26. september. Ifølge Corbett (1917) ankommer Drake 26. september og går i land 3. eller 4. oktober. Statsdokumenterne (i Lemon 1865) nævner ham indirekte i oktober 1580.

senere bevægelser af de rigdomme, han medbragte, og understregede, at han uofficielt kunne beholde en vis andel (Lemon 1865). Trods disse forsøg på hemmeligholdelse steg Drakes berømmelse (og rygter i Spanien); han blev slået til ridder af Dronningen, som han overøsede med gaver, og han betalte sine investorer tilbage. I mellemtiden blev Clinton Atkinson, en dødsdømt pirat, der både havde røvet engelske og spanske skibe, hængt (2010); det fremhæver vigtigheden af at skelne mellem pirateriofrenes nationalitet.

Drakes rolle i senere træfninger og tilmed ødelæggelsen af den Spanske Armada var nærmest mytisk. I Clarks (1671) fremstilling af slaget i juli 1588 lyder det, at da slaget virkede tabt for spanierne, udtrykte den spanske kommandørkaptajn *Don Pedro de Valdez*, der befalede over en stor galleon, ønske om forhandling:

Drake replied, that he had no leasure to Parley. If he would immediately yield, well and good: If not, he should soon find that Drake was no dastard. Pedro hearing that it was the fiery Drake ... presently yielded (Clark 1671: 61).

Trods udtrykkelige ordre fra Lord Howard om at eftersætte og uskadeliggøre den spanske flådestyrke, slukkede Drake sin lanterne om natten og forfulgte og fangede i stedet *Rosario*, et spansk skib med lønninger til hæren. Efter succesen blev Drake sendt sammen med flåden til Portugal for at indsætte Don Antonio på den portugisiske trone; Peele, en magister i Oxford, skrev et afskedsbrev til de engelske styrker: «O tenne times treble happy men that fight/Under the Crosse of Christ and Englands Queene/ And follow such as Drake and Norris are/All honours doo this cause accomanie» (Peele 1589: 7). Men plottet mislykkedes, og Drake, der havde været ulydig mod Dronningens strenge slagplan, blev bragt for gehejmerådet, men blev frikendt. Drakes sidste sørejse var til Vestindien igen, hvor han ramtes af dysenteri; han døde til havs i januar 1596.

Drake gør en bemærkelsesværdig figur i litteraturen. Hvorvidt hans person er i komplet overensstemmelse med de karaktertræk, der forkyn- des, er ikke så afgørende som de talrige forbindelsespunkter mellem hans politisk-økonomiske egenskaber og den engelske stat. Den gradvise konflikteskalation mellem Spanien og England, og Drakes samtidige øgede tilslutning hertil, enten i form af decideret plyndring og berøvelse, eller som kommandant for en kvasiprivat flåde, er påfaldende. Ud af dette edderkoppespind af skjulte loyaliteter og forvirring om alliancer kan både Dronningen og Drake fremdrage visse ustabile muligheder, der ændres uden varsel, og sanktioner, der er indirekte og uklare. Der findes en Drake, som er en privat entreprenør, hvis virksomhed består i tiltrækning af investorer, sammenkaldelse af en flåde, og anvendelsen af de nødvendige taktikker for at engagere, afvæbne og berøve skibe deres værdier,

samt at tilbagebetale en del af tyvekosterne til indskyderne. Men der findes også en 'officiel' Drake, hvis indblanding kammer over i reel krigsførelse eller, under mere raffinerede omstændigheder, en Drake, der indirekte bliver suverænenes forlængede arm i et anslag mod fjenden, der har til hensigt at reducere dennes kapacitet og berige tronens skatkammer.

I Drakes tilfælde kan disse kapaciteter tydeligvis ikke adskilles så utvedtydigt; det er vanskeligt at fastslå et tidspunkt i Drakes færd, hvori han udelukkende opererer som en privat entreprenør, eller på en måde, der ikke tilgodeser suverænen. På samme måde er det klart, at Drake hverken repræsenterer regeringen eller har en permanent rang i flåden. Det er denne problematiske og udefinerbare kapacitet, der forplumrer flådens rolle: Drake er en del af handelsflåden, men hans fortjenstfuldhed som kommandør og hans bidrag til Dronningens skatkammer gør det muligt for ham at deltage i krigsførelse under det britiske handelsflag med brug af de teknikker, han selv finder passende. Dette er en tidlig og uudviklet form for kaperi (selv om det ord endnu ikke er i brug), eller anvendelsen af søfarende lejesoldater. I dens daværende form betegnes kun tilstedeværelsen af ekstrastatslig vold på meget løse betingelser.

Der er mere på spil tidligt i Drakes karriere, nemlig den hemmelige bemyndigelse og retfærdiggørelse af pirateri i fredstid. Begge dele er, omend på forskellige måder, symptomatiske for en merkantilistisk diskurs, ifølge hvis logik svækkelsen af fjendens handelsruter, forsyningslinjer, flåde osv. foregår parallelt med nationens berigelse. Denne diskursive formation installerer og forlænger et praksishierarki og en bestemt viden om krigsførelse; men hvis Drake er delagtig i tilsynekomsten af en praksis og dens tilsvarende diskurs, foregår denne udvikling ikke som en uforstyrret spiren, men snarere som en stormfuld udveksling mellem magtvektorer. Det er åbenlyst, at Drake i mange af sine landsmænds øjne *ikke* var en pirat, men en folkehelt. Således betegner pirateri ikke en skelnen mellem grader af strength eller grusomhed, eller en opdeling af bestemte kriminelle handlinger i forhold til deres udøvelse; det reflekterer ikke en striks retslighed, og ej heller har det at gøre med den grådighed eller begærlighed, der driver piraterne. Snarere er det i høj grad et spørgsmål om en nationalistisk, politisk-økonomisk kalkule, eller en ligning med diplomati og berigelse. Drake inkarnerer en besynderlig sammensmeltning af pirateri, kaperi og flåde, på én gang og i varierende grad; og for ham strides de magtlinjer, der afgives af det juridiske apparat, med suverænenes, men resultatet af deres tvist er en ulige forvirring, som placerer Drake inden for suverænenes bredere maritime strategi.

Umenneskeliggørelsen af piraten

Når Drake ikke blev forbundet med pirateri, var det ikke, fordi fænomenet var ophørt med at eksistere, men fordi han ikke opfattedes som sådan; samme år som hans hjemvendelse fra jordomsejlingen blev en kongelig bekendtgørelse udstedt mod pirateri (Lemon 1856: 693). I tillæg dertil var klager over manglen på maritim kontrol hyppigt del af den diplomatiske rutine i Elizabeths regeringstid (Gosse 2007). Den juridiske præcedens for ulovligheden af at opbringe fremmede skibe i fredstid er imidlertid ældre (f.eks. CR 1297 i Marsden 1915: 44), og kaperbrevspraksissen (hvormed *prise*, dvs. erobrede skibe eller gods, kunne godkendes juridisk), der senere blev kendt som kaperi (*privateering* i 1600-tallet; Merriam-Webster), kendtes også førhen; det tidligst dokumenterede tilfælde er 1293 (PR 1293 i Marsden 1915: 19). Henry VIII's lovgivning af 1535–36 betød, at pirateri blev overført til sædvanerettens domæne og dermed sørettens institutioner (*High Court of Admiralty*; 27 Hen. VIII c. 4, 28 Hen. VIII c. 15 i Raithby 1811a). Således oprettedes herved med en formel domstol rutinemæssige afgørelser af pirateriets legitimitet (Marsden 1909, 1915). Dette juridisk-bureaukratiske system har tre afgørende egenskaber. Det første er den implicite diplomatiske tilstand, nemlig krigstilstandens binære logik, der forstås således, at den retsgyldige prises modsætning er retsgyldig død. Den anden er den juridisk-diplomatiske vekselbevægelse, der medfører udenrigspolitikens invasion af den universelle retslighed, hvormed retslig overholdelse bliver relativt i forhold til diplomatiet. Den tredje, en naturlig, men indirekte følge af de to foregående, er den medfølgende tilstedeværelse af diametralt modsatte, men dog overlappende jurisdiktionsområder i det åbne hav. Tilsammen udelukker disse egenskaber en universalistisk forståelse af pirateri. Det juridiske apparats konstante og recirkulerende løfte om retorsion og privat berigelse, denne endeløse gengældelsespagt, reificerer en flygtig og ustabil sandhed om sig selv. Under Elizabeth var den underlagt visse nationale og økonomiske hensyn.

Med James I skete der tilsyneladende et politisk skift fra Elizabeth I's nationalistiske overbærenhed over for pirateri. I en række proklamationer og bekendtgørelser tilbagekaldte James I alle kapere og ulovliggjorde al pirateri (SPD James I i Marsden 1915: 342–45), og *A Proclamation to Represse all Piracies and Depredations upon the Sea* (1603) forbød ydermere udskrivningen af kaperbreve. I de følgende år, der var præget af fred med Spanien, blev et antal lignende anordninger udstedt, der alle omhandlede pågribelse af pirater (Burgess 2009). James I's ivrige korstog mod pirateri samt hans tilbagekaldelse af kapere er bemærkelsesværdig, for bruddet med suverænenes krigsræson genskaber med ét pirateriets, plyndringens, kapringens, gidselstagningens mfl. praksisser på en måde, så de kun er intelligible som tilfælde af pirateriets apparat. Det er en bevægelse, der

dissocierer pirateriet med suverænen og dennes strategiske instrumenter og i stedet associerer det med en vis strafferetslig procedure. En afgørende begivenhed i denne forbindelse er Sir Walter Raleighs henrettelse, idet han havde plyndret spanske skibe i fredstid på Elizabethansk facon (Stark 1897: 66). Bruddet er tydeligt, men James I's manøvreedygtighed afhang fortsat af diplomatiet, og således undgik han krig. I en række bekendtgørelser og anordninger om kapere og kaperbreve i resten af det 17. århundrede² genoplivede Charles I praksissen til brug i den engelsk-spanske krig, han arvede. Denne fluktuation tydeliggør kaperens og piratens strid og tilpasningen til en overskyggende diplomatisk og politisk logik, der undertiden er selvmodsigende, og i andre tilfælde den delvise genoprettelse af en hidtidig sandhed. Midt i dette virvar omdefineredes pirateri og kaperi gentagent i de diplomatiske grænsers malstrøm, men ikke længere hemmelighedens (Stark 1897).

I samme periode var flåden plaget af overhåndtagende korrupktion og svag udvikling (Oppenheim 1896; Clowes 1898; Burgess 2009; Birch 1751); den forringedes, kaperi svandt ind, og pirateri blomstrede. Trods Charles I's forsøg på gradvis opdeling af rang i flåden (Egerton MSS. 2541, f. 13, citeret i Clowes 1898: 14) afslører lønningslister fra perioden, at der kun findes få anciennitetsgrader, og de, der findes, er flydende (Rodger 2004). Den omfattende generalisering, som James I's antipiratanordninger medførte, samt den iver, hvormed de blev ført ud i livet, udgjorde i realiteten betingelserne for, at hans bestræbelser slog fejl. Ved opløse distinktionen mellem pirateri og kaperi betegnede James I en viden om pirateri, hvis resulterende krav til det retslige system han var ude af stand til at efterleve.³ Det var en regeringsopsætning, som gjorde visse entiteter, der ikke var undersætter, til genstand for en upraktisk jurisdiktion. Hvis pirateri, kaperi og flåden havde udgjort et spektrum i legitimitet, diplomatisk lønsomhed og føjelighed under suverænen, var det nu sunket sammen; men reorganiseringen af disse kræfter synliggjorde flåden, netop fordi kaperi ikke længere var muligt. Opkrævningen af *ship money* (Clowes 1898) er ligeledes kendetegnende for en flåde, der ikke er til for generelle, men specifikke formål; den er midlertidig og skal påkaldes. Det er derfor mere passende at beskrive flåden som værende *for* staten, dvs. et instrument, der kan deployeres med den påståede hensigt at beskytte handlende og kystbyer, men i virkeligheden indebærer opmønstringen af en flåde til

2. Browne (1642), som et modsvar til Irland under borgerkrigen; Charles II (1662a) om legitimiteten af prise taget mellem 1642–60, og (1662b) vedrørende ulovligheden af hollandsk prise; en komplet tilbagekaldelse og fordømmelse af ulovlig prise i henholdsvis Charles II 1665 og 1666; Lloyd (1684) om en præcisering af priseret; i Adm. Sec. Out Letters 1045, f. 2, 1689 i Marsden 1916: 123–24, ordrer om at udstede kaperbreve mod Frankrig.

3. Ifølge Hebb (1994) er finansieringsproblemet symptomatisk for den engelske regering i denne periode.

suverænens disposition. James Is antipiratskspedition til Algier (Hebb 1994) eksemplificerer denne vedligeholdelse af flåden, der ikke kun angiveligt sker for dens egen provianterings og organiserings skyld, men også som sit eget endepunkt.

Det er også i denne periode, at den engelske jurist Edward Coke spiller en betydningsfuld rolle i engelsk politik og det retslige etablissement. Coke er afgørende, fordi han forsøger at genoptegne de juridiske rammer for pirateri. I sin *Institutes* erklærer han, at «Pirata est hostis humani generis» («fjender af menneskeheden»); Coke 1648: 113).⁴ Denne ytring er ikke blot en kriminalisering eller omarrangering inden for et straffekatalog; den repræsenterer piratens komplette forskydning, ikke i den forstand, at han ikke længere er underlagt jurisdiktion, men i den forstand, at han ikke længere er suverænens undersåt, en entitet i staten, eller et individ under beskyttelse. Pirateri blev tidligere regnet som forræderi: «but if an Alien ... had committed piracy upon a subject, this offence could be no treason, for though he were hostis humani generis, yet the crime was not contra ligeanciae suæ debitum» ('modsat troskabet til fyrsten', *ibid.*). Ordvalget i en anordning af James I er tilsvarende: «And generally his Majesty declareth and denounceth all such Pirates and Rovers upon the Seas to be out of his Majesties Protection, and lawfully to bee by any person taken, punished, and suppressed with extremitie» (James I 1603). Dermed er den nu umenneskeliggjorte pirat voldsomt og uigenkaldeligt revet bort fra den legitime 'halvdel' af sin egen eksistens og hensat til fuldkommen lovløshed. I Cokes forståelse er pirateri fortsat primært modsætningen til lovlig plyndring, men pirateri er underlagt samme jurisdiktion som de øvrige lovovertrædelser, der begås til havs.

Behovet for praktisk, juridisk effektivitet blev understreget af den offentlige politiske stadfæstelse af universel jurisdiktion. I William III's *Act for the more effectual Suppression of Piracy* (1700) ligestilledes pirateri med en mere overordnet type lovovertrædelse; det omfattede ikke længere blot røveri eller plyndring, men derved en vilkårlig forbrydelse til havs, hvis denne udførtes af en undersåt (10/11 W. III c. 7, citeret i Raithby 181b: 260–67), således at lovbyrderne kunne retsforfølges på mere ensartet vis. Juristen Blackstone tog Cokes definition af pirater i anvendelse i sin *Commentaries on the Laws of England* (1770), men *hostis humani generis* havde ikke de samme konnotationer. I stedet placerede Blackstone pirateri i *jus gentium*-sfæren: «a pirate ... has reduced himself afresh to the savage state of nature, by declaring war against all mankind, all mankind must declare war against him» (Blackstone 1770: 66–71). Ved hjælp af sådanne generaliseringer, der manifesteres med Coke og senere Blackstone hæver pirateri

4. Ifølge Heller-Roazen (2009) er den retslærde Bartolus af Saxoferrato den første til at bruge denne term i det 14. århundrede, idet han omskriver Cicero.

sig til en filosofisk konstruktion eller et ideal, snarere end en bevismæssigt sammensat virkelighed. Piraten er således ikke blot inkarnationen af alle strafbare forbrydelser til havs; han kan meget vel være krigens katalysator, en Hobbesiansk vederstyggelighed, den til søs ansporende og opildnende omstrejfer, der truer selve freden mellem nationerne. Piraternes tilsyneladende parallelsamfund og den uorden og kaos, der ifølge populærkulturen herskede, blev behandlet i litteraturen, herunder Defoes *Robinson Crusoe*, Johnsons *A General History of the Pyrates*, og senere *Skatteøen* af Steverson; alle bidrog de til piratens mystificering.

Blackstones overvejelser havde genlyd i den intellektuelle debat i Europa om divisionen og ejerskabet af det åbne hav (cf. Grotius' *Mare Liberum* (1916); Selden 1652; de Vattels *Law of Nations* (1797)); Oplysningstidens konceptuelle fundament var en kilde til retorisk gennemslagskraft. Den mellemstatslige friktion på det maritime område var en vigtig del af den nyfundne universalisme i et internationalt samfund, der gjorde pirater til en af sine fremmeste modstandere. I jurisdiktionen kunne denne universalisme forefindes i pirateriets/kaperiets lovlig-ulovlig-dikotomi, der gjorde det til et minimalt par kun adskilt af institutionaliseret prisudstedelse. Pirateri kan imidlertid ikke opfattes som et formørket spejlbillede af kaperi, for det havde i mellemtiden muteret således, at det kunne realiseres gennem andet end blot illegal røveri og plyndring. Motivation og fleksibilitet, kaperiets styrker, var paradoksalt nok dens svaghed, for den var en institution, der var konstrueret og opretholdt af løftet om berigelse, og dens formål var økonomisk. Disse egenskaber kan mønstres i krigstid, men hvis pirateri er fredstidsækvivalenten udgør den en sandhed om kaperi, som den ikke kan forjage fra eller forlige med sig selv. Det er med henblik på at gøre en ende på denne ildevarslende diskrepans, at en anden entitet, som er ganske inden for staten og nationen, blev søgt, og fandtes i flåden.

Udviklingen siden Francis Drake og Elizabeths stiltiende accept er bemærkelsesværdig: James Is politik giver indsigt i dynamikken mellem pirateri, antipirateri og kaperi i fredstid. I krigstiden efter James I vender kaperi tilbage, og flåden forsømmes; men Cokes og Blackstones ihærdighed indgyder umenneskelighed i piraten, hvormed den udrenses fra samfundet og genskabes som ufredens legemliggørelse. Piratens æteriske tilstand er forudsætningen for dens anvendelse som begreb; den refererer ikke længere til en ukontrollerbar og lunefuld styrke, der kan bruges som undskyldning for berøvelse, men er snarere en ansigtsløs fjende, hvis retfærdige udryddelse kan sikres af flåden. Ved således at indkapsle sig selv i en folkeretslig referenceramme, hvis grundsten er naturretten, bidrager krigsretten til kaperiets legitimitet. Den politiske og juridiske behandling af pirater er ikke entydig eller uden modstand, men da det 17. århundrede gik på hæld, var forståelsen af *mare clausum* allerede fjern fra sin udtryks-

form i Tordesillastraktaten, og bevægelsen mod mellemstatslig søret var undervejs.

Kaperens fortrængning

I den foregående sektion identificeredes og sporede linjer, der tilhørte flåden, definitioner af piraten, piratens plads inden for en større jurisdiktions orden, og endelig kaperens betydning. Indtil videre er piraten ikke blot blevet udskilt fra sin egen menneskelighed, men også forsøgt forjaget fra sin lovlige modpart, kaperi, hvis eksistens og handlemåde blev forsøgt holdt i hævd inden for rammerne af folkerettens præmisser. Hvad står da tilbage for staten med henblik på at organisere sin magtskematik over udøvelsen af vold til havs? Kapere og flåde forholder sig begge inden for de samme spatiale grænser og besidder visse fællestræk gennem størstedelen af det 18. århundrede indtil den kulminerende magtkamp, der medfører kaperiets endeligt. Denne sektion lokaliserer og undersøger mutationer i diskursive apparater fra det 18. århundrede og frem til nutiden; dermed muliggøres en analyse af nutidige konflikter, der ikke kun forholder sig til omskiftelige sandheder om pirateri, men også til varierende søkrigslogikker.

Fra det 18. århundrede og fremefter løsnedes suverænenens greb om kaperi gradvist, og hermed blev de forskellige former for dominering, der anvendtes i dels kaperens og flådens kontekst, synlige. En bekendtgørelse i 1707 af Dronning Anne afskaffede suverænenens andel af kapernes prise, introducerede en præmie (udbetalt af skatkammeret) for hver mand ombord på opbragte fjendtlige fartøjer, og lovliggjorde endelig opbringning af fjendtlige kaperskibe (6 Anne c. 13, citeret i Raithby 1811b: 656–61). Det var et markant skridt bort fra en merkantilistisk ræson, i hvilken statens mål og endepunkt var udvidelsen, berigelsen og forevigggørelsen af sig selv, mod en ny ræson, hvis guvernementalitet befordrede 'naturlige' tilbøjeligheder (cf. Foucault 2008), dvs. tilbøjeligheden til at rekruttere og udstyre en privat voldsindustri for økonomisk vinding. Disciplinering, etablering af rutiner, flagsignalprocedurer, angrebsformationer samt den detaljerede og indviklede ledelse af en flådestyrke er tydeligvis en del af Royal Navys domæne. Snarere end at pålægge handelsflåden sådanne foranstaltninger, gav statsadministrationen afkald på en andel af sin egen omsætning og tillod dermed sig selv at trække sig tilbage og blive delvist erstattet af en ikkestatslig entitet, hvormed den bestyrkede en adfærdsmæssig logik.

Den europæiske balances imperativer (cf. Foucault 2008) havde også indvirkning på flådens strategi. Den nødvendiggjorde visse forholdsregler, der måtte tages mod fremmede imperiale ambitioner. Maydman, en tidli-

gere officer i Royal Navy, delte sine tanker om udviklingen af flåden i et brev til flådeministeren: «I mean, by Growth an Encrease, by a Progression, for all our Neighbour Nations doe so; ... I mean, to maintain such a constant force at Sea, sufficient to repel the Power of France». Dette er statsræsonen i den udstrækning, at den har potentiale til at blive en militærdoktrin, og den har samtidig en disproportional indflydelse på prioriteringen af søkrig mere generelt. Den europæiske balance nødvendiggjorde opmønstring af en flåde i krigstid, men den forlangte også afskrækkelse i form af militærmagt i fredstid; kaperstyrken, i kraft af sin funktion og logik og den plads, den optog i den juridiske ramme, kunne ikke opfylde den rolle. Det er imidlertid afgørende for denne periode, at flåden også led under de utilstrækkeligheder, der hørte med til kun at blive opmønstreret i krigstid; også den var oprindeligt en styrke, der skulle opbydes.

Således gik det til, at flåden opnåede sin exceptionalisme. I det 18. århundrede var omfanget af flåderegnskabet i de offentlige finanser stadig et forhold, der var genstand for heftig debat i parlamentet (Cobbett 1813; Wilkinson 2004). Edmund Burke, en irsk politiker, udtalte følgende i Parlamentet i 1772: «It is our enthusiastic fondness for the naval service that has prevented the practice of appropriation and regular accounts in that department» (Cobbett 1813: 549). Dowdeswell, en oppositionspolitiker og tidligere finansminister, understregede vigtigheden af fleksible kreditforanstaltninger i finansieringen af flåden (ibid.: 242). Dermed berettigede flådens særstatus enestående metoder og omgåelse af eksisterende procedurer og regler, og den hævdede sig mod at blive lige så vel en national som eksterritorial strategi. Tvangsudskrivning (el. presning), hvormed sømænd blev hvervet uden varsel eller samtykke, blev genoplivet i en pamflet fra 1751, der anbefalede, at kriminelle og vagabonder kunne presses til flådetjeneste, «freeing the Nation of idle, and reprobate Vermin, by converting them into a Body of the most industrious People, and even, becoming the Nerves of our State» (Philonautas 1751: 20). Det nationale prestigelement fremhæves ligeledes af de offentlige skuer, der opstod i forbindelse med søsætningen af krigsskibe (Lincoln 2002). I historiske fremstillinger er flådens genealogi omskrevet således, at den erstatter en modsætningsrig og problemfyldt historie med en progressiv historisk bevægelse. Diverse udgivelser fra tidligere officerer, herunder *Britannia Triumphant* (1766) og *The Memoires and Adventures of Mark Moore* (1795) har til formål at etablere en myte om flåden baseret på en påstået naturlig britisk sympati for søfart; i *Britannia Triumphant*, der forsøger sig med et historisk overblik, er Francis Drake den førstnævnte søfarer (1766: 53).

Det 18. århundrede oplevede ikke kun kaperens opstigning, ledsaget af Englands krige, til usete højder; det var også begyndelsen på dens uku-

5. Regnes sædvanligvis for admiral Charles Knowles, cf. Rodger (2004).

ranthed. De såkaldte Naval Enlistment Acts, samt indførelsen af pensioner og marineinfanteristen, der omformedes til en soldat snarere end blot en transportør (Minton-Senhouse 1904; HC Deb 1856 i Hansard) bebudede denne omkonfiguration. Denne omdannelse påbegyndtes, da flåden etablerede sig selv og statueredes som sit eget endepunkt; da forstørrelsen af flåden og dennes administration ikke længere var direkte underordnet og afhængig af den binære, diplomatiske krigslogik, men snarere kunne udtænke den tvingende nødvendighed af udbygelse på en måde, der også var i overensstemmelse med fredstiden; da sømanden blev kontraktbundet, hvorved han blev frataget muligheden for alternativer inden for maritim vold: da kunne flåden, ikke med et hurtigt og pludseligt nådestød til kaperi, men gennem en snigende, invasiv bevægelse, stille spørgsmålstegn ved, mindske og afløse kaperi, og da afgjorde flåden det endelige mål for alle andre former for maritim vold end sig selv. I det omfang, at kaperi forsvandt, blev handelsflådens funktion udelukkende afgrænset til handel, og den var kun i stand til at optræde i krigsførende staters interesse på en vagt støttende og decideret civil facon. Uden kaperi hører den tiltagende anspændte modsatrettethed mellem pirateri og kaperi op med at have nogen betydning, i hvert fald i jurisdiktionen. Det afgørende er, at pirateriets tilstedeværelse i denne periode blev elimineret præcis på grund af de administrative institutioners holdbarhed, den gunstige finansiering, og flådens betragtelige ildkraft.

Da kaperi formelt afskaffedes i international ret i 1856 (AJIL 1907), kunne forbindelsen mellem pirateri og kaperi ikke længere gøres gældende som en reference til en gammel, uciviliseret praksis, men i stedet italesættes som en strategisk fordel. Munro-Butler-Johnstone, en engelsk konservativ politiker, illustrerede med tilfældet *Alabama*, en britisk kaper i Konføderationens tjeneste:

It is often stated that letters of marque may be issued to individuals of any nationality to prey on the commerce of the enemy ... A vessel so fitted out is not a privateer at all, but a pirate ... The *Alabama* was a buccaneer pure and simple, and it was essentially the interest of England to recognize her, indeed to insist on her being recognized and viewed as such (Munro-Butler-Johnstone 1876: 12).

Washingtontraktaten (1871) beseglede kaperens skæbe i det daværende neutrale England, og freden mellem stormagterne (indtil 1. Verdenskrig) gjorde, at kaperi gik af brug. Dermed kom retsgyldig væbnet konflikt på havene til at henvise til et snævrere sæt praksisser; i en række manøvrer, der iscenesatte flåden som den legitime, søfarende styrke, omstruktureredes det i stigende grad internationale kompleks af synligheds- og ytrings-linjer således, at det juridisk tilladte og ikke-tilladte konstitueredes i forhold til flåden og en dikotomiseret viden om kaperi og handelsflåde gene-

relt. Opløsningen af Det britiske Ostindiske kompagni i 1858 betegner en lignende afslutning på maritime voldsbeføjelser.

Selv hvis handelsflåden bevarede en vis betydning udi krigsindsatsen i Første Verdenskrig, var det åbenlyst, at tidligere tiders konkurrence og rivalisering var blevet knækket, fragmenteret og i stedet erstattet af en anderledes dynamik, der undertvang handelsflåden Royal Navy og kategoriserede den i henhold til sine egne mekanismer. Således var handelsflåden primært en del af flådereserven, og dens assistance var sekundær og supplerende snarere end at være et alternativ (Bone 1919). Denne praksis var imidlertid ikke konsistent, og undertiden engageredes handelsskibe til traditionelt kaperi i individuelle missioner mod fjenden (Bone 1919: 25). At levere forsyninger og ammunition var deres primære rolle (Cornford 1918), og det er netop i og med Første Verdenskrig, at forståelsen af en handelsflåde opstår (Course 1963); den bibeholder en vis mening i Anden Verdenskrig (Grove et al. 2010). Sådan delagtighed i krigsindsatsen regnes derimod ikke længere som del af handelsflådens essens, men er ekstraordinære egenskaber, hvis anvendelse signalerer alvorlige omstændigheder. Utilfreds med flådens dominans på området skrev Archibald Hurd, en kritiker, i 1921:

It was forgotten by the British people that the British Merchant Navy had a war history dating back to a period anterior to the founding of the Royal Navy. No one recalled the part which merchant seamen had borne in former wars ... (Hurd 1921: 1–2).

Da var kaperi blevet rekonceptualiseret med henblik på de fordele, det som begreb kunne indbringe flåden, og det kunne kun eksistere som en smidig og føjelig term, der var blevet omformet og havde mistet sin reelle historiske betydning.

De indirekte subjektiviseringsprocesser, der var blevet muliggjort af det løse forhold mellem Drake og suverænen, blev i denne periode afskaffet til fordel for strengere disciplinærteknikker til flåden. Piraten blev kastet i umenneskelighedens afgrund, og hans synlighed og ytring blev indkapslet i den aggressive regressionsretorik, der opsummeres i *hostis humani generis*; en, der muliggør og sanktionerer forfølgelse og fordrivelse og som førte historikeren Gosse til i 1932 at konkludere, at pirateri var udryddet (Gosse 2007). Kaperen blev gennemsyret af suverænenens magt og blev forsøgt styret som en instrumentel forlængelse af flådemagten. Denne sammenblanding af paramilitær og entreprenør inddrog kaperen i striden mellem den europæiske balance og den liberale ræson. Udvidelsen og vedligeholdelsen af imperier, der var sammenfaldende med internaliseringen af den maritime vold i det 18. og 19. århundrede medførte således enden på århundreders institutionaliseret praksis. Hvis selvforståelsen af Royal

Navy havde en katartisk effekt, så var det ikke mindst i kraft af, at den udrensede privat vold fra det maritime domæne, som den siden tøjlede og underlagde sine egne domineringsmetoder.

Pirateri genoptegnet

Vi har i løbet af de foregående sektioner været vidne til den kontinuerlige genskabelse af vold i det maritime domæne: den flydende og ustabile pirat-kaper-flådetredning; pirateri, der fra at have været det etablerede kaperis ulovlige modpart, nu umenneskeliggjort og uddrevet uigenkaldeligt fra menneskets natur; kaperi, der blev forbudt og svandt bort, mens flåden gjorde fordring på den maritime volds domæne og kategoriserede handelsflåden i forhold til sig selv; og flåden, der accentuerede og fastholdt den fredelige handelsflåde og voldelige, statskontrollerede flådes dikotomi af sine egne grunde. Med disse historiske diskontinuiteter og konflikter som udgangspunkt angribes i denne sidste analysesektion den nuværende britiske reaktion på somalisk pirateri, og dens eksistens- og meningsbetingelser tages op. Det drejer sig i særdeleshed om piratens og den bevæbnede vagts indpasning i den neoliberale guvernemantalitet. Dermed afdækkes den historiske specificitet, der kendetegner piraten i det nutidige, og en historik om nutiden er således skrevet.

I nyere tid har international ret benyttet *hostis humani generis* til at hævde universalprincippet (dvs. universel jurisdiktion) for pirater. Regulering af pirateri og det åbne hav varetages internationalt af FNs havretskonvention (1982). Pirateri er defineret som delagtighed i eller facilitering af «any illegal acts of violence or detention, or any act of depredation, committed for private ends by the crew or the passengers of a private ship or a private aircraft» (UN 1982: 61), det være sig i rum sø eller uden for staternes jurisdiktion.⁶ Et piratfartøj kan, selv om fartøjet og besætningen kan bevare deres nationalitet, pågribes og stilles for retten ved et givent medlemslands domstole, men kun statsejede krigsskibe kan foretage sådanne konfiskeringer. Metoden i Harvard Draft Convention, en forløber for en række traktater fra FNs første havretskonference i Genève, var at undersøge og skabe overblik over national lovgivning såvel som moderne og historiske juratekster om pirateri, herunder Blackstones. Idet pirater, grundet manglen på internationale normer og domstole, ikke kan udlægges som et retssubjekt i international ret, var konklusionen, at pirateri tilsvarende ikke kunne opfattes som en forbrydelse i en international kontekst. De konkluderede, at den eneste praktiske betydning indlejret i *hostis humani*

6. «Armed robbery of ships» er IMOs (International Maritime Organization) udtryk for en praksis, der svarer til pirateri inden for en stats territorialgrænser, cf. IMO Resolution A.1025 (2009).

generis var, at pirateri «... by the law of nations [is] a special, common basis of jurisdiction beyond the familiar grounds of personal allegiance, territorial dominion, dominion over ships, and injuries to interests under the state's protection» (AJIL 1932: 758). Således dæmpes piratens afskyelighed over for verdenssamfundet og indebærer blot en særlig undtagelse i folkeretten, der muliggør universel jurisdiktion.

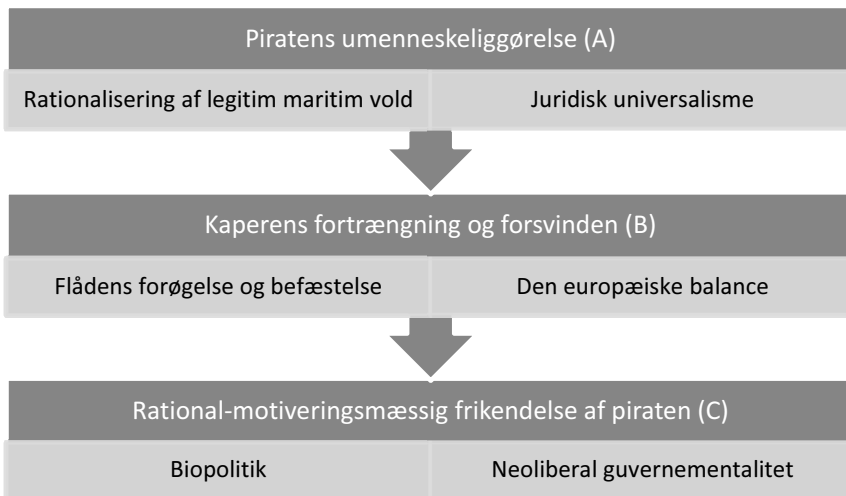
Hvor (statslige) flådestyrker traditionelt måtte forventes at nedkæmpe pirattruslen, er tilgangen i den kontemporære diskurs i stigende grad, at aktørerne selv ansvarliggøres, hvorved sikkerheden overdrages til dem selv. Undertrykkelsen af pirater tillades formelt med FNs Sikkerhedsråds Resolution 1816 af 2008: den «*encourages*, in particular, States interested in the use of commercial maritime routes off the coast of Somalia, to increase and coordinate their efforts to deter acts of piracy and armed robbery at sea» (kursiv i original). Royal Navy er, og har været, involveret i en række internationale militære programmer ved Somalias kyst, herunder Combined Military Force (CMF), Operation Atalanta under European Union Naval Force Somalia (EU Navfor Somalia), og NATOs Operation Ocean Shield (NATO). Foreign Affairs Committee noterer sig imidlertid, at 'mainstream maritime industry organizations' gradvist hælder mod accept af private vagter ombord på private fartøjer, en praksis, der øjensynligt allerede er i brug (UK Parliament b). Formanden for komiteen udtalte: «Naval forces have had some success, but they cannot hope to police such a large area of operation. Ship owners must take responsibility for their own protection, and the Government must let them do so» (*Yahoo Sky News* 2012). Den engelske premierminister Cameron erklærede i 2011, i tråd med parlamentets anbefalinger, at skibe, der fører det engelske handelsflag, kan ansøge om en licens til at bære bevæbnede vagter (*BBC* 2011). Disse tiltag og udtalelser genererer nye subjektiveringslinjer og nye teknikker for selvet, og de hører til i ansvarliggørelsens kategori og dermed neoliberal biopolitik, fordi de overdrager sikkerhedsspørgsmålet til markedsaktøren selv.

Som konsekvens heraf har den private sektor en række af disse selvets teknikker; den overskyggende manifestation af industriens engagement i sin egen sikkerhed er de såkaldte 'Best Management Practices' (IMO 2011), en omfattende opgørelse af trænings- og organiseringsprocedurer, som skibe og deres besætninger pålægger sig selv for at afskrække pirater og mindske negative konsekvenser. På samme vis har visse organisationer i den maritime sikkerhedsindustri, herunder International Maritime Bureau og Security Association for the Maritime Industry, forpligtet sig selv til at skabe bevågenhed omkring piratproblemet og søfartssikkerhed mere generelt (ICC-CCS; SAMI). Dermed tager interesseorganisationer sig ikke kun af overordnede driftsmæssige emner, men også sikkerhed, hvis relevans er steget tilstrækkeligt til, at specialiserede institutioner er

opstået. Formationen af disse institutioner repræsenterer en særlig institutionalisering af selvets teknikker, eller subjektivering, til det punkt, at de udgør magtvektorer, fra hvilke ytringer udsendes. I kraft af den juridiske accept af bevæbnede vagter opstår en ny aktør på den maritime volds scene, denne skueplads for konflikt, som flåden ikke længe forinden havde sikret sig. Trods licensens tilsyneladende lighed kan der ikke siges at være tale om kaperens tilbagevenden i nogen kapacitet; paradoksalt nok er der her tale om, at licensen ikke gives til den, der har til hensigt at begå vold til havs, men i stedet den, der betaler for ydelsen. Denne nytiltrådte deltager udfører lovlige voldsgerninger (cf. UNCLOS) i rum sø, og foruden sin umiddelbare opgave med selvforsvar og undsætning af det kontraktgivende fartøj er sikkerhedsvagten per definition *privat*, og hans endelige mål er økonomisk vinding. Hvad angår spatiel kontekst og endelig målsætning deler kaperen og den private sikkerhedsvagt altså karaktertræk, men kaperens strategi er givet ved plyndring–berigelse, mens den for den private sikkerhedsvagt er anti-plyndring/sikkerhed–berigelse.

Det er, som om der findes en naturlig tilbøjelighed til pirateri, der opstår som følge af et miljø, der er overdrevent eftergivende og slapt. Lord Teverson bemærkede under en debat i 2010: «What the Navy often calls the risk-to-reward ratio – the amount of money that can be gained set against the risk of being caught – is very much still in the pirates' favour, despite all this international effort» (UK Parliament 2010). Geopolicity, et internationalt managementkonsulentfirma stiftet i Storbritannien, beskrev i 2011 somaliske pirater som «the very essence of rational profit-maximizing entrepreneurs described in neo-classical economics» (Geopolicity 2011: ii). Hvis pirateri blot kan siges at være resultatet af en rational kalkule for indtjeningspotentialer, en slags karikeret cost–benefit-analyse, så må piraten antages at besidde den samme slags driftige ånd, der karakteriserer den private sikkerhedsvagt, og er som sådan ikke længere umenneskeliggjort. Regeringen følger nu en delikat 'præventiv' strategi, der forvrider incitament og tilbøjeligheder og retter den rationelt optimale balance i retning af subsistensstrategier, som ikke omfatter pirateri. Dermed er piraten ikke længere *hostis humani generis*, hans opførsel er faktisk i overensstemmelse med hans natur; og i og med denne rekonceptualisering formindskes og forvrænges pirateriets alvorlighed således, at det også henviser til en rationalistisk korrektionsmåde. Piraten handler ikke *contra ligeancix suæ debitum*, det er snarere den fejlslagne somaliske stat, der ikke vejleder ham til en retscaffen levevej givet hans entreprenørånd. Denne historiske gentagelse og selvhenvielse har i højere grad den effekt, at den vedligeholder pirateriets exceptionalisme, dvs. heftigheden og voldsomheden i attituden mod pirateri som fænomen (cf. David Cameron, der refererer til pirateri som '*a complete stain on our world*' (BBC 2011)). Der er ikke længere så meget disse '*certaine lewd and ill disposed per-*

sons' (James I 1603), hvis foragtelige plyndring udtrykker komplet ligegyldighed over for det etablerede samfund; det er snarere selve forbrydelsens mulighed, den urimelige og uacceptable erkendelse af, at pirateri kan iscenesætte og pleje sig selv som en veritabel beskæftigelse *inden* for verdenssamfundets rammer. Hvis det er selve forudsætningerne og betingelserne for pirateri, der udgør den sande forbrydelse, så må de være målet for intervention (cf. at symptombehandle, f.eks. HC Foreign Affairs Committee 2011); afskrækkelse er blot et forsøg på midlertidigt at fordrive den somaliske pirat og genoprette en slags generel ligevægtstilstand. Dette brud består således i, at piraten frikendes i forhold til sin rationalitet eller motivation, og det er betinget af den neoliberale guvernementalitetens biopolitik.

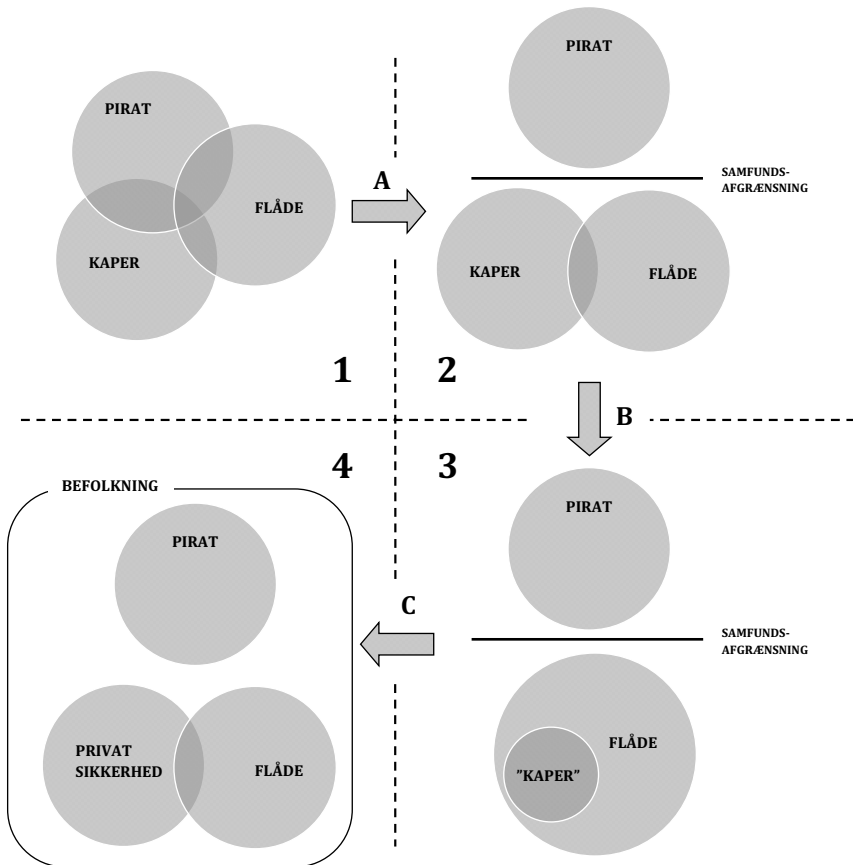

Note: Rektanglet øverst til højre benævner en begivenhed, eller en række begivenheder, gennem hvilken en diskursiv entitet realiseres. Rektanglet nederst til venstre benævner strategien eller teknikken, der sikrer dens realisering. Rektanglet nederst til højre benævner det indledningsvist overordnede princip eller nødvendiggørelse for dens realisering.

Figur 1. Diskontinuiteter i konstruktionen af den maritime volds rum

Det skal understreges, at den private sikkerheds opståen ikke sker i det øjeblik, hvor flåden viser sig utilstrækkelig eller mangelfuld; tværtimod opstår den på baggrund af den forståelse, at privat sikkerhed indebærer overlegen efficiens. Hvis og når et sådant punkt kan identificeres, tydeligt afgrænses og handles på, så kan flåden ikke længere fastlægge den ekstraordinære værensbestemmelse, hvormed den tidligere havde konstitueret sig selv som den suveræne autoritet på havene. Ethvert spørgsmål om herredømme og overlegenhed over havene afstøbt i form af flådens forstørrelse, som blev beskrevet i den foregående sektion, er nu borte, og nu resterer snarere søfartssikkerhed *af* undersåtterne og *for* undersåtterne. I

Drakes tid var den regulære ansættelse eller udlicitering af søfartssikkerhed til for suverænen og ikke undersåtterne som sådan. Når privat vinding hermed knyttes til arbejdsgiverens overlevelse, og ikke til den mængde skade eller plyndring, der kan forvoldes, men snarere, hvad den kan forhindre, er den private sikkerhedsvagt symbol på ikke-plyndringens del af selvets teknikker, hvis kerneelement tydeligvis er i modstrid med tidligere manifestationer af privat vold til havs.

Note: De fire forskellige viste konfigurationer svarer til de mønstre, der beskrives i teksten: den første er forvirringen og sammenblandingen i Drakes tid; den anden er det universelle forbud mod pirateri; den tredje er forsvindningen og inddæmningen af kaperen; endelig viser den fjerde en ny type privat aktørs tilsynkomst, samt integreringen af piraten i en neoliberal ontologi. Pile-nes nummerering henviser til de tilsvarende diskursive brud i figur 1.

Figur 2. Konfigurationer af adskillelsen af den maritime volds rum

Konklusion

Tredelingen pirat, kaper og flåde, som jeg har sporet siden Drakes tid, har gennemgået så dybtgående ændringer og mutationer, at det er blevet nødvendigt at stille spørgsmålstejn ved deres sandheders gyldighed og sammenhængskraft i det omfang, at de forstås i en historisk kontekst. For det første er betydningen af pirateri, at det udnytter sin historiske specificitet som tegn på sin alvorlighed og som præcedens for sin undertrykkelse. Men den universalisme, der befæstes pirateri som begreb, er gennemgående i uoverensstemmelse med den omfattende række ytringer, begivenheder, juridiske teknikker osv., der omgiver det på mere eller mindre forligelige måder. Nutidens diskontinuitet består ikke i at benægte piratens universalitet som sådan. Det er nu imidlertid antagelsen om det neoklassiske paradigme i piraten, der forlænger en menneskelig almengyldighed, og korrektionsmåden er, konsistent med den tilhørende biopolitik, ved intervention at ændre piratens tilbøjeligheder. Dermed forandres det skandaløse element i *hostis humani generis*, pirateriets universelle vranglære, så det kommer til at indeholde en økonomisk uacceptabel uligevægt samt henvise til en særlig juridisk procedure. For det andet forefindes kaperen nu kun som et svagt, forvredet genskær, der kan benyttes af handelsflåden til at tilegne sig og udbrede en bestemt viden om sin egen historie; men kaperens historie er gennemhullet af modsætninger og henviser for det meste til sin egen mørke modpart, pirateri, fra hvilken den længe har været adskilt. Vigtigst af alt er kaperens historie blevet gentilrettelagt og genfortolket i det uendelige som en nødvendig, men enkeltstående udviklingsmæssig forløber for flåden. For det tredje: Royal Navy, der først overtog kommandoen over havene og fastlagde sandheden om sig selv i forhold til den maritime volds øvrige aktører, opgav siden frivilligt en del af dette domæne som led i en liberal regeringsræson, der tilstræber sin egen formindskelse. Idet kaperi ophævedes som sit eget endemål, kan dets betegnelse på ny anfægtes og kun i særlige situationer atter gøre sig gældende, til det punkt, hvor dets historiske værdi er glemt, og hvor det blot betegner spaltningen af den maritime volds rum. Disse tre entiteters lejlighedsvis grænsefladepunkter og gådefulde forhold til hinanden, der forefindes i pirat, flåde og kaper, udgør et alternativt bud på en historik om nutiden.

Om artiklen

Denne artikel er baseret på forfatterens bacheloropgave i B.Sc. International Business Politics, Handelshøjskolen i København, 2012. Forfatteren ønsker at takke Anna Leander for vejledning og værdifulde kommentarer.

Litteratur

- AJIL (1907) The Declaration of Paris, 1856. *American Journal of International Law*, 1(2): 89–90.
- AJIL (1932) Part IV – Piracy. *American Journal of International Law*, 26(1): 739–885.
- Ashley, Richard K. & R. B. J. Walker (1990a) Speaking the Language of Exile: Dissident Thought in International Studies. *International Studies Quarterly*, 34(3): 259–268.
- Ashley, Richard K. & R. B. J. Walker (1990b) Reading Dissidence / Writing the Discipline: Crisis and the Question of Sovereignty in International Studies. *International Studies Quarterly*, 34(3): 367–416.
- B., R. (1777) *The English Hero: Or, Sir Francis Drake, revived. (...)*. Dublin: Wogan, Bean and Pike.
- BBC (2011) Somali piracy: Armed guards to protect UK ships. Tilgæet på <http://www.bbc.co.uk/news/uk-15510467>.
- Bigges, Walter (1683) *The Voyages of the Ever Renowned Sr. Francis Drake Into the West Indies (...)*. London.
- Birch, Thomas (1751) *The Works of Sir Walter Raleigh, Kt. Political Commercial and Philosophical; Together with his Letters and Poems. (...)*. London.
- Blackstone, William (1770) *Commentaries on the Laws of England. Book the Fourth*. Oxford.
- Bone, David W. (1919) *Merchantmen-at-Arms: The British Merchants' Service in the War*. London: Chatto & Windus.
- Britannia Triumphant: Or, Naval Expeditions, Sea-Fights, and Victories of the English Nation* (1766). London: James.
- Browne, John (red.) (1642) *An Ordinance and Declaration of the Lords and Common Assembled in Parliament. Allowing and authorizing any of his Majesties good and Loyall Subjects in the Kingdome of England (...)*. London: Wright.
- Burchell, Graham (1993) Liberal government and techniques of the self. *Economy and Society*, 22(3): 267–282.
- Burgess, Douglas. R., Jr. (2009) *The Pirates' Pact: The Secret Alliances Between History's Most Notorious Buccaneers and Colonial America*. New York: McGraw-Hill.
- Charles II (1662a) *By the King. A Proclamation Declaring His Majesties grace and favour towards all Commanders and Seamen in relation to Prizes and Prize-Goods, seized and taken since the month of January 1642. until the Twenty ninth of May, 1660. Given at Hampton Court*.
- Charles II (1662b) *By the King. A Proclamation For Recalling and Prohibiting Sea-men from the Service of Foreign Princes and States, and that no Prizes taken from the Dutch by vertue of Portugal Commissions, be brought into His Majesties Ports. Given at Hampton Court*.
- Charles II (1665) *By the King. A Proclamation, For Recalling Private Commissions, or Letters of Marque. Given at Oxford*.
- Charles II (1666) *By the King. A Proclamation For Suspending the Execution of a Commission of Reprizal granted unto Sir Edmond Turner and George Carew, on behalf of themselves and others. Given at Whitehall*.
- Clark, Samuel (1671) *The Life & Death of the Valiant, and Renowned, Sir Francis Drake, His Voyages and Discoveries in the West-Indies, and about the World, with His Noble and Heroick Acts*. London: Miller.

- Clowes, William L. (1898) *The Royal Navy. A History From the Earliest Times to the Present*, Vol. II. London: Sampson Low, Marston and Company.
- CMF (u.d.). Combined Maritime Forces. Tilgæt på <http://www.cusnc.navy.mil/cmfcmf.html>.
- Cobbett, William (red.) (1813) *The Parliamentary History of England, From the Earliest Period to the Year 1803, From Which Last-Mentioned Epoch it is Continued Downwards in the World Entitled, «The Parliamentary Debates.»* Vol. XVII. A.D. 1771–1774. London: Longman and Hurst.
- Coke, Edward (1648) *The Third Part of the Institutes Of the Laws of England: Concerning High Treason, and other Please of the Crown, and Criminail cases*. London: Lee.
- Corbett, Julian S. (1917) *Drake and the Tudor Navy. With a History of the Rise of England as a Maritime Power*. London: Longmans, Green and Co.
- Cornford, Leslie C. (1918) *The Merchant Seaman in War*. London: Hodder and Stoughton.
- Course, Alfred G. (1963) *The Merchant Navy: A social history*. London: F. Muller.
- Cross, J. C. (1800) *The Songs, Duets, Glees, Chorusses, &c. In the Entirely New and Splendid National Spectacle, Founded on Historical Facts, called Sir Francis Drake, and Iron-Arm*. London: Barker.
- Dean, Mitchell (1994) *Critical and Effective Histories. Foucault's Methods and Historical Sociology*. New York: Routledge.
- Deleuze, Gilles (1992) What is a Dispositif? I T. J. Armstrong (red.) *Michel Foucault, Philosopher*. New York: Routledge (159–168).
- Department for Transport (2011) *Interim Guidance to UK Flagged Shipping on the Use of Armed Guards to Defend Against the Threat of Piracy in Exceptional Circumstances*. London.
- Dillon, Michael & Luis Lobo-Guerrero (2008) Biopolitics of security in the 21st century: an introduction. *Review of International Studies*, 34(02): 265–292.
- Dillon, Michael & Julian Reid (2001) Global Liberal Governance: Biopolitics, Security and War. *Millennium – Journal of International Studies*, 30(1): 41–66.
- Doty, Roxanne L. (1993) Foreign Policy as Social Construction: A Post-Positivist Analysis of U.S. Counterinsurgency Policy in the Philippines. *International Studies Quarterly*, 37(3): 297–320.
- EU Navfor Somalia (u.d.). EU Navfor Somalia: Mission. Tilgæt på <http://www.eunavfor.eu/about-us/mission/>.
- Fletcher, Francis (1652) *The World Encompassed by Sir Francis Drake. Offered now at last to Publique view, both for the honour of the Actor, but especially for the stirring up of heroicke Spirits, to benefit their Countrey, and eternize their Names by like noble attempts*. London: Bourne.
- Foucault, Michel (1970). *The Order of Things. An Archaeology of the Human Sciences*. New York: Pantheon.
- Foucault, Michel (1977) [1971] Nietzsche, Genealogy, History. I D. F. Bouchard (red.) *Language, Counter-Memory, Practice: Selected Essays and Interviews*. Ithaca: Cornell University Press (139–64).
- Foucault, Michel (1978) *The History of Sexuality. Volume 1: An Introduction*. New York: Pantheon.

- Foucault, Michel (1988) *Politics, Philosophy, Culture. Interviews and Other Writings 1977–1984*. New York: Routledge.
- Foucault, Michel (1995) *Discipline and Punish. The Birth of the Prison*. New York: Vintage Books.
- Foucault, Michel (1995) *Madness and Civilization. A History of Insanity in the Age of Reason*. London: Routledge.
- Foucault, Michel (2008) *Sikkerhed, territorium, befolkning. Forelæsninger på Collège de France 1977–1978*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Foucault, Michel (2009) *Biopolitikens fødsel. Forelæsninger på Collège de France 1978–1979*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Geopolicity. (2011). *The Economics of Piracy. Pirate Ransoms & Livelihoods off the Coast of Somalia*. Tilgået på http://www.geopolicity.com/upload/content/pub_1305229189_regular.pdf.
- Gosse, Philip (2007) [1932] *The History of Piracy*. New York: Dover.
- Grayson, Kyle (2012) The ambivalence of assassination: Biopolitics, culture and political violence. *Security Dialogue*, 43(1): 25–41.
- Grotius, Hugo (1916) [1608] *The Freedom of the Seas, or the Right Which Belongs to the Dutch to take part in the East Indian Trade*. New York: Oxford University Press.
- Grove, Philip D., Mark J. Grove & Alastair Finlan (2010) *World War II. The war at sea*. New York: Rosen Publishing.
- Hansard (u.d.) Supply-Navy Estimates. HC Deb. 13 June 1856, vol. 142, cc. 1417–62. Tilgået på http://hansard.millbanksystems.com/commons/1856/jun/13/supply-navy-estimates#S3V0142Po_18560613_HOC_83.
- Hansen, Lene (1996) Slovenian Identity: State-Building on the Balkan Border. *Alternatives: Global, Local, Political*, 21(4): 473–495.
- Hardy, Nick (2011). Foucault, Genealogy, Emergence: Re-Examining The Extra-Discursive. *Journal for the Theory of Social Behaviour*, 41(1): 68–91.
- HC Foreign Affairs Committee (2011) *Piracy off the coast of Somalia*. London.
- HC Foreign Affairs Committee (2012) *Piracy off the coast of Somalia: Tenth Report of Session 2010–12*. London.
- Hebb, David D. (1994) *Piracy and the English Government, 1616–1642*. Hants: Ashgate.
- Heller-Roazen, Daniel (2009) *The Enemy of All. Piracy and the Law of Nations*. New York: Zone Books.
- Hurd, Archibald (1921) *The Merchant Navy*, Vol. I. New York: Longmans, Green and Co.
- Ibrahim, Mohamed (2010) Somalia and global terrorism: A growing connection? *Journal of Contemporary African Studies*, 28(3): 283–295.
- ICC-CCS (u.d.) International Maritime Bureau. Tilgået på <http://www.icc-ccs.org/icc/imb>.
- IMO (2009) *Resolution A.1025(26). Code of Practice for the Investigation of Crimes of Piracy and Armed Robbery against Ships*. Tilgået på <http://www.imo.org/OurWork/Security/SecDocs/Documents/Piracy/A.1025.pdf>.
- IMO (2011) *Piracy and Armed Robbery Against Ships in Waters Off the Coast of Somalia: Best Management Practices for Protection against Somalia Based Piracy*. London.
- James I (1603) *By the King. A Proclamation to repress all Piracies and Depredations upon the Sea*. Given at Winchester.

- Jowitt, Claire (2010) *Culture of Piracy, 1580–1630: Literature and Seaborne Crime*. Surrey: Ashgate.
- Keeley, James F. (1990) Toward a Foucauldian analysis of international regimes. *International Organization*, 44(1): 83–105.
- Kelsey, Harry (u.d.). Drake, Sir Francis. *Oxford Dictionary of National Biography*. Tilgæet på <http://www.oxforddnb.com/view/article/8022>.
- Kraska, James (2010) Freakonomics of Maritime Piracy. *Brown Journal of World Affairs*, xvi(ii): 109–119.
- Kraska, James & Brian Wilson (2009) Maritime Piracy in East Africa. *Journal of International Affairs*, 62(2): 55–68.
- Lash, Scott (1984) Genealogy and the Body: Foucault/Deleuze/Nietzsche. *Theory, Culture & Society*, 2(2): 1–17.
- LeMke, Thomas (2001) «The birth of bio-politics»: Michel Foucault's lecture at the Collège de France on neo-liberal governmentality. *Economy and Society*, 30(2): 190–207.
- Lemon, Robert (red.) (1856) *Calendar of State Papers, Domestic Series, of the Reigns of Edward VI., Mary, Elizabeth, 1574–1580, Preserved in the State Paper Department of Her Majesty's Public Record Office*. London: Longman, Brown, Green, Longmans & Roberts.
- Lemon, Robert (red.) (1865) *Calendar of State Papers, Domestic Series, of the Reign of Elizabeth, 1581–1590, Preserved in Her Majesty's Public Record Office*. London: Longman, Green, Longman, Roberts, and Green.
- Lincoln, Margarette (2002) *Representing the Royal Navy: British Sea Power, 1750–1815*. Hants: Ashgate.
- Lippert, Randy (1999) Governing Refugees: The Relevance of Governmentality to Understanding the International Refugee Regime. *Alternatives: Global, Local, Political*, 24(3): 295–328.
- Lives of Illustrious British Seamen. (...) (1764)*. Edinburgh.
- Lloyd, Philip (red.) (1684) *At the Court at Whitehall, The Twenty Sixth of March 1684. Present The Kings most Excellent Majesty (...)*. Given at Whitehall.
- Luft, Gal & Anne Korin (2004) Terrorism Goes to Sea. *Foreign Affairs*, 83(6): 61–71.
- Marsden, R. G. (1909) Early Prize Jurisdiction and Prize Law in England. *English Historical Review*, 24(96): 675–697.
- Marsden, R. G. (red.) (1915) *Documents Relating to Law and Custom of the Sea. Vol I. A.D. 1205–1648*. London: Navy Records Society.
- Maydman, Henry (1691) *Naval Speculations, and Maritime Politicks: Being a Modest and Brief Discourse of the Royal Navy of England: of Its Oeconomy and Government, and A Projection for an everlasting Seminary of Seamen, by a Royal Maritime Hospital. (...)*. London.
- Merriam-Webster (u.d.) Privateer. Tilgæet på <http://www.merriam-webster.com/dictionary/privateer>.
- Milliken, Jennifer & David Sylvan (1996) Soft Bodies, Hard Targets, and Chic Theories: US Bombing Policy in Indochina. *Millennium – Journal of International Studies*, 25(2): 321–359.
- Minton-Senhouse, Robert M. (1904) *Work and Labour: Being A Compendium of the Law Affecting the Conditions Under Which the Manual Work of the Working Classes is Performed in England*. London: Sweet & Maxwell.

- Moore, Mark (1795) *The Memoirs and Adventures of Mark Moore, Late an Officer in the British Navy. Interspersed With a Variety of original Anecdotes, selected from his Journals, when in the Tuscan, Portuguese, Swedish, Imperial, American, and British Service, in each of which he bore a Commission*. London.
- Munro-Butler-Johnstone, Henry (1876) *Handbook of Maritime Rights, and the Declaration of Paris Considered*. London: W. Ridgway.
- NATO (u.d.) NATO: Topic – Counter-piracy operations. Tilgæet på http://www.nato.int/cps/en/natolive/topics_48815.htm.
- Olssen, Mark (1999) *Foucault: Materialism & Education*. Westport: Greenwood.
- Oppenheim, Michael (1896) *A History of the Administration of the Royal Navy and of the Merchant Shipping in Relation to the Navy, Vol. I: MDIX–MDCLX*. London: Lane.
- Owen, David (1995) Genealogy as Exemplary Critique: Reflections on Foucault and the Imagination of the Political, *Economy and Society*, 24(4): 489–506.
- Peele, George (1589) *A Farewell Entituled to the famous and fortunate Generalls of our English forces: Sir John Norris and Syr Frauncis Drake Knights, and all theyr brave and resolute followers. (...)*. London: Wright.
- Pham, J. Peter (2010) Putting Somali piracy in context. *Journal of Contemporary African Studies*, 28(3): 325–341.
- Philonauta (1751) *The Sailor's Happiness, A Scheme To Prevent the Impressing of Seamen in Time of War. Dedicated To the Right Honourable George Lord Anson, First Lord Commissioner of the Admiralty*. London.
- Raithby, John (red.) (1811a) *The Statutes at Large, of England and of Great-Britain: From Magna Carta to the Union of the Kingdoms of Great Britain and Ireland*, Vol. III. London.
- Raithby, John (red.) (1811b) *The Statutes at Large, of England and of Great-Britain: From Magna Carta to the Union of the Kingdoms of Great Britain and Ireland*, Vol. VI. London.
- Raithby, John (red.) (1811c) *The Statutes at Large, of England and of Great-Britain: From Magna Carta to the Union of the Kingdoms of Great Britain and Ireland*, Vol. IV. London.
- Reid, Julian (2005) The Biopolitics of the War on Terror: A critique of the «return of imperialism» thesis in international relations. *Third World Quarterly*, 26(2): 237–252.
- Rodger, Nicholas A. M. (2004) *The Command of the Ocean. A Naval History of Britain 1649–1815*. London: Penguin.
- Rothe, D. L. & V. E. Collins (2011) Got a band-aid? Political discourse, militarized responses, and the Somalia pirate. *Contemporary Justice Review*, 14(3): 329–343.
- Samatar, Abdi I., Mark Lindberg & Basil Mahayni (2010) The Dialectics of Piracy in Somalia: The rich versus the poor. *Third World Quarterly*, 31(8): 1377–1394.
- SAMI (u.d.) About SAMI. Tilgæet på <http://www.seasecurity.org/about-sami/>.
- Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (2012) *Tenth Report from the Foreign Affairs Committee of Session 2010–12. Piracy off the coast of Somalia. Response of the Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs*. London.
- Selden, John (1652) [1635] *Of the Dominion, Or, Ownership of the Sea. Two Books. Written at first in Latin, and Entituled, Mare Clausum Seu, De Dominio Maris*. London.

- Shamir, Ronen (2008) The age of responsabilization: On market-embedded morality. *Economy and Society*, 37(1): 1–19.
- Stark, Francis R. (1897) *The Abolition of Privateering and The Declaration of Paris*. New York: Columbia University.
- Starkey, David J. (1990) *British Privateering Enterprise in the Eighteenth Century*. Exeter: University of Exeter Press.
- Tamboukou, Maria (1999) Writing Genealogies: An exploration of Foucault's strategies for doing research. *Discourse: Studies in the Cultural Politics of Education*, 20(2): 201–217.
- Tamboukou, Maria (2008) A Foucauldian approach to narratives. I Molly Andrews, Corinne Squire og Maria Tamboukou (red.) *Doing Narrative Research* (103–120). London: SAGE.
- The Treaty of Washington, with Correspondence, &c.* (1871) Ottawa. Tilgâet på <http://archive.org/details/treatyofwashingtootta>.
- Treves, Tullio (2009) Piracy, Law of the Sea, and Use of Force: Developments off the Coast of Somalia. *European Journal of International Law*, 20(2): 399–414.
- UK Parliament a. (u.d.) Parliament and India, 1858–1947. Tilgâet på <http://www.parliament.uk/business/publications/parliamentary-archives/archives-highlights/indian-independence/>.
- UK Parliament b. (u.d.) Piracy off the coast of Somalia – Foreign Affairs Committee: The British and International Response. Tilgâet på <http://www.publications.parliament.uk/pa/cm201012/cmselect/cmcaff/1318/131807.htm>.
- UK Parliament (2010) Lords Hansard 10 Nov. 2010, column 201. Tilgâet på <http://www.publications.parliament.uk/pa/ld201011/ldhansrd/text/101110-0001.htm#10111038000309>.
- UN (1982) *United Nations Convention on the Law of the Sea*. Tilgâet på http://www.un.org/depts/los/convention_agreements/texts/unclos/unclos_e.pdf.
- UN Security Council (2008) Security Council SC/9433. Tilgâet på <http://www.un.org/News/Press/docs/2008/sc9344.doc.htm>.
- de Vattel, Emer (1797) *The Law of Nations, Or, Principles of the Law of Nature, Applied to the Conduct and Affairs of Nations and Sovereigns*. London.
- Vucetic, Srdjan (2010) Genealogy as a research tool in International Relations. *Review of International Studies*, 37, 1295–1312.
- Wilkinson, Clive (2004) *The British Navy and the State in the 18th Century*. Suffolk: Boydell Press.
- Yahoo Sky News (2012) MPs: Clarify Use Of Armed Guards On UK Ships. Tilgâet på <http://uk.news.yahoo.com/mps-clarify-armed-guards-uk-ships-051809876.html>.